

[Willesen.]
alene til det, som den højtærede Forsvarsminister prøvede paa: at lave en mere eller mindre vel- eller mislykket Rekonstruktion af Ordningen af 1922, men til at søge virkeliggjort en principiel Nyordning. Thi der er i de 6 Aar sket en saa stor Afklaring med Hensyn til Betingelserne for et dansk Forsvar med Hensyn til de Forudsætninger, det skal arbejde under, baade militærteknisk og udenrigspolitisk, at der er Grund til at søge en virkelig principiel Nyordning og ikke bare en partiel Nedskæring.

Jeg tror i øvrigt, at der i Befolkningen som Helhed netop er et Ønske om at faa en principiel Nyordning, der i alt Fald for et Aaremaal kan stille disse gamle Strids-spørgsmaal lidt mere i Baggrunden, end de har været saa længe, og samle Kræfterne om mere paatrængende og frugtbringende Opgaver.

Nogen principiel Nyordning kan det foreliggende Forslag i hvert Tilfælde ikke siges at være, hvad man end vil sige om det — det nye bestaar udelukkende i, at den højtærede Forsvarsminister er gaaet frem efter Princippet: Hug en Hæl og klip en Taa, og det Princip egner sig, som bekendt, kun til Anvendelse, naar man tilsigter eet Formaal: Mishandling; og det er Resultatet ogsaa blevet her, selv om Ministeren ikke har tilsigtet det: den i Forvejen uigennemførlige Ordning af 1922 fremtræder i en yderligere mishandlet Skikkelse.

Ministerens Forslag kan bedst karakteriseres som en Slags Militærinvalidforsørgelse, og Invaliden her er det danske Militærvæsen, som man paa den ene Side ikke nænner at slaa helt ihjel, men paa den anden Side heller ikke vil give Mulighed for en fuld og levende Udfoldelse. Man har foretaget en Række Amputationer i Haab om, at Patienten dog skulde overleve dem, og selv om han maatte føre en hensygnende Tilværelse, vilde han dog ikke være helt udelukket fra at klare sig i Kampen for Tilværelsen. Derfor giver man ham en Invalidpension paa 40 Mill. Kr. Som Pension betragtet er det for meget; som Driftskapital her i Livet er det for lidt.

De 40 Mill. Kr. er Udtryk for en Følgen, der ikke kan finde noget Standpunkt og derfor har valgt at gaa Middelvejen, og vel at mærke ikke den gyldne Middelvej, men Middelmaadighedens Middelvej. Og tilmed har man jo valgt at foretage Amputationerne paa en ualmindelig konfus Maade, hvilket vidner om, at det her er en militær Brat-

bjergmand, der har været ved at udøve sin Kunst.

Et Eksempel derpaa er det saakaldte beredne Fodfolk. Ministeren tror aabenbart, at blot man sætter nogle Infanterister op paa en Hesteryg, kan de løse Rytteriets Opgaver uden at have Rytteriets Uddannelse. Det er som at amputere Haanden paa en Mand, men lade ham beholde Armstumpen, i Haab om, at han dog kan slaa lidt fra sig med den.

Dette Eksempel er typisk for hele Forslagets Karakter. Den militære Sagskandskab er i hvert Tilfælde enig om een Ting, at Ministerens Forslag er baade blottet for en bærende Idé og tillige praktisk uanvendeligt; og naar en saadan Karakteristik kan hæftes paa et Forslag, tør man nok sige, at det er i hvert Fald ikke dèr, Fremtiden gror, og at der neppe er Sandsynlighed for, at det vil kunne vinde en Tilslutning, der nogen Sinde fører det ud i Virkeligheden.

Det Forslag er da ogsaa forladt af alle, og naar Ministeren paa ny har fremsat det, synes jeg kun, man kan forstaa det som Bevis paa den Kortsynethed, der undertiden præger uforstandige Fædre, naar de med den største Iver forsvarer deres mest uheldige Børn.

Som et kort Resumé af alt, hvad der er fremført fra sagkyndig Side mod Ministerens Forslag, synes jeg, det kunde være paa sin Plads, at Offentligheden fik henledet Opmærksomheden paa de faa Linier, hvormed de kommanderende Generaler afslutter deres Kritik af Forsvarsministerens Forslag, og jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse disse faa Linier.

Generalerne skriver:

„Som Resumé af alle vore foran fremsatte Betragtninger skal vi fastslaa, at trods de Forbedringer, som Forslaget paa forskellige Omraader indfører, betegner dette dog en saadan Forringelse af Hærloven af 1922, at Hæren vil komme til at staa slettere kommanderet, fordi de højere Kommandoer i stort Tal skal improviseres ved Mobilisering, slet betjent med de Oplysninger, der skal danne Grundlaget for Føringens Beslutninger, fordi Rytteriet er gjort ubrugeligt, med et daarligere uddannet og svagere indrammet Fodfolk og med ældre Mandskab indgaaende i Krigsstyrken, med et svagere Artilleri, med et ringere Flyvevæsen, med en daarligere Sikring af København mod Angreb paa Søen og